

Οι Άγιοι τριακόσιοι Μάρτυρες εν Αφρική

/ [Επικαιρότητα](#)

Παραθέτουμε τη χαρισματική γραφίδα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου επί τη μνήμη των Τριακοσίων Μαρτύρων των εν Αφρική, οι οποίοι εορτάζονται από την Εκκλησία μας εις τις 7 Δεκεμβρίου εκάστου έτους:

Ούτοι οι Άγιοι Μάρτυρες ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Ζήνωνος, εν έτει υοδ' [474]. Άρχων δε και εξουσιαστής της Αφρικής ήτον ο Αρειανός Ονώριχος, ο γενόμενος διάδοχος του πατρός αυτού Γιζερίχου. Τούτον λοιπόν τον Ονώριχον έπεισαν οι δύο Αρειανοί Επίσκοποι ο Κύριλλος και Βιλινάρδης διά να κινήση διωγμόν μέγαν κατά των Ορθοδόξων Χριστιανών. Και δη εκίνησεν αυτόν. Αλλά τόσον φοβερόν και μεγάλο, ώστε οπού ο διωγμός αυτός υπερέβηκε και αυτούς τους διωγμούς, οπού εκινήθησαν κατά τους χρόνους του Διοκλητιανού και Μαξιμιανού.

Επρόσταξε γαρ ο θηριώδης εκείνος τύραννος να διωχθούν όλοι οι Ιερείς των εν τη Αφρική δεκαπέντε πόλεων, αφ' ου πρότερον επάρθησαν από τας Εκκλησίας των Ορθοδόξων όλα τα ιερά άμφια και κειμήλια. Έπειτα πέρνοντες οι Ορθόδοξοι μίαν μόνην Εκκλησίαν, εκεί εσυνάγοντο και ετέλουν την θείαν μυσταγωγίαν. Τούτο δε μαθόντες οι βάρβαροι Αρειανοί, επεριτριγύρισαν αυτήν και

φέροντες ξύλα και άλλην ύλην ξηράν, άναψαν αυτήν.

Και έτζι έκαυσαν την Εκκλησίαν ομού με όλους τους εν αυτή ευχομένους Χριστιανούς. Ο δε Ονώριχος επαινέσας το τόλμημα των βαρβάρων, έδωκε προσταγήν, ότι όσοι Χριστιανοί δεν αναβαπτίζονται εις το κακόδοξον βάπτισμα των Αρειανών, παρευθύς να θανατώνωνται. Όθεν όσοι μεν Ορθόδοξοι δεν εδύναντο να υποφέρουν τα φοβεριζόμενα βασανιστήρια, έφευγον και εκέρδαινον την ζωήν τους, αφίνοντες τας πατρίδας και τα οσπήτιά των. Όσοι δε ήτον στερεοί εις την Ορθόδοξον πίστιν, προθύμως έδιδαν τον εαυτόν τους εις το μαρτύριον. Διά τούτο τριακόσιοι Ορθόδοξοι εις την Καρχηδόνα, επειδή και εδιαβάλθησαν, ότι δεν θέλουν να συμφωνήσουν με τους Αρειανούς, έλαβον κεφαλικήν τιμωρίαν.

Εις δε τους Ιερείς περισσοτέρας τιμωρίας ποίοουν οι δυσσεβείς. **Όθεν δύω μεν από αυτούς, επιρίονισαν, εξήκοντα δε Ιερέων των πλέον λογιωτέρων, έκοψαν τας γλώσσας από αυτάς τας ρίζας.** Οίτινες διαμοιρασθέντες εις όλην την γην των Ρωμαίων, εκήρυττον χωρίς γλώσσαν, την μεγαλωτάτην θαυματουργίαν, οπού ενήργει ο Θεός εις αυτούς.

Ανοίγοντες **γαρ το στόμα και φαινόμενοι χωρίς γλώσσαν, απταίστως και καθαρώς επρόφεραν** τα λόγια. Ωστε οπού εξεπλήττοντο εκείνοι, οπού τους έβλεπον και τους ήκουον. Ένας δε από αυτούς, επειδή και έπεσεν εις σαρκικήν αμαρτίαν, έκαμε την θείαν χάριν να αναχωρήση από λόγου του. Και πλέον δεν εδύνετο να λαλήση ενάρθρως ως και το πρότερον. Καθώς την ιστορίαν ταύτην πολλοί αναφέρουσι συγγραφείς¹. Και ταύτα μεν ετολμήθησαν εις την Αφρικήν υπό των Ουανδήλων (ή Ουανδάλων) εναντίον εις τους Ορθοδόξους, οπού ωμολόγουν ομοούσιον με τον Πατέρα τον Υιόν και Λόγον αυτού.

Εις δε την παλαιάν Ρώμην **κατά τον αυτόν καιρόν πολλά κακά εγίνοντο** εναντίον των Ορθοδόξων υπό των ιδίων Αρειανιστών. Η γαρ γυνή του ρηγός της Ρώμης Οδοάκρου, Σουνίλδη ονομαζομένη, επειδή και εφρόνει την αίρεσιν του Αρείου, διά τούτο ηνάγκαζε μίαν Ρωμαίαν γυναίκα Ορθόδοξον να βαπτισθή δεύτερον εις το κακόδοξον βάπτισμα του Αρείου. Επειδή όμως δεν εδυνήθη να την καταπείση, επρόσταξε να βαπτισθή και χωρίς να θέλη από τον Επίσκοπον των Μεδιολάνων, Αρειανόν και αυτόν όντα.

Η δε Ορθόδοξος γυνή **ευγαίνουσα από την κολυμβήθραν, εζήτησε δύω παράδες από την δούλην της,** και αυτούς έδωκεν εις τον Επίσκοπον λέγουσα. Λάβε την πληρωμήν διά το κοινόν λουτρόν οπού με έλουσες, εξευτελίζουσα δηλαδή με τον λόγον τούτον το αρειανικόν βάπτισμα. Τούτο δε μαθούσα η Σουνίλδη, παρευθύς επρόσταξε και κατέκαυσαν την μακαρίαν. Όθεν ο άνδρας αυτής φοβηθείς την βάσανον του πυρός, επήγεν αυτοκάλεστος και εβαπτίσθη

δεύτερον εις το βάπτισμα του Αρείου. Ὑστερον δε καθήμενος επάνω εις ἄλογον, και πηγαίνωντας εις ἓνα ευκτήριον οἶκον, ευρισκόμενον ἐμπροσθεν της πόλεως, εκεί κατεκάη ο ἄθλιος ἀπὸ ἓνα αστραποπελέκυ, οπού ἐπεσεν ἀπὸ τον ουρανόν. Ὅθεν με την δοκιμήν ἐμαθεν, ὅτι η του Θεοῦ οργή και καταδίκη, ἐγένεν εις αὐτόν πλέον δυνατωτέρα ἀπὸ την φωτίαν την πρόσκαιρον, με την οποίαν η γυνή του ἐκάηκεν.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

1. Λέγει γαρ ο Βίκτωρ, ὅτι διὰ μείζονα πίστῳσιν ευρίσκετο εις ἐξ αὐτῶν εις το παλάτιον του βασιλέως Ζήνωνος υποδιάκονος, Ρεπαράτος ονόματι, ὅστις ἐλάλει καθαρῳτάτα χωρίς του τραυλίζειν την γλώσσαν αὐτοῦ, ἢ δυσκόλως και κακῶς λαλεῖν. Ὅντως τα κρίματα του Θεοῦ ἄβυσσος πολλή. Ου γαρ ἔδει την γλώσσαν ἐκείνην την θεολογούσαν τον του Θεοῦ Λόγον Υἱόν αληθινόν του Θεοῦ και Πατρός, σχεθῆναι και σβεσθῆναι. Ἀλλ' ὑπὲρ την μεγιστόφωνον σάλπιγγα κηρύττειν το ομοούσιον. Τούτο βεβαιοί και ο θεῖος Γρηγόριος ο Διάλογος, βιβλίῳ β', κεφ. λβ', των Διαλόγων. Ὅστις ἐπιδημήσας εις το Βυζαντιον, ἤκουσε γέροντος Ἐπισκόπου λέγοντος, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἡνοιγον τα στόματα, και πάντων ορώντων, μη ἔχοντες γλώσσας ἐλάλουν. Εἰς δε ἐξ ἐκείνων εις πορνείαν ἐξοκείλας, ὑστερήθη του χαρίσματος. Ο γαρ το σῶμα μη φυλάξας καθαρόν, πῶς ἐδύνατο ἔχειν την χάριν; Και ο μέγας Ιουστινιανός βεβαιοί, ὅτι εἶδομεν ευλαβητικούς ἄνδρας χωρίς γλώσσης λαλούντας. Ἀλλά και ο Γαζαῖος Αινείας ο Πλατωνικός εις τον Διάλογον οπού ἔχει, τον ἐπιγραφόμενον Θεόφραστος, ἤκουσας, λέγει, θαρρῶ, ὅτι διὰ το μη ἐθέλιν τινας ἱερεῖς ἀρνήσασθαι τα καλὰ αὐτῶν δόγματα, φευ της ἀσεβείας! ἀπετμήθησαν την πεφιλημένην αὐτῶν γλώσσαν ὑπὸ του τυράννου του τον μυθικόν Τηρέα μιμησαμένου τον Θράκα. Και τούτο ἐγὼ εἶχον ὡς δύσκολον, πῶς δηλαδή δυνατόν ἐστι τον κιθαρωδόν χωρίς κιθάρας κιθαρίζειν, και χωρίς αυλού τον αυλητὴν ἀγρ αυλίζειν. Πλην ὅπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξεις, ὡς γέγραπται. Και εἰ μη εἶδον αὐτός ἐγὼ τούτους τοις ὁμμασί μου, οὐκ αν ποτε ἐπίστευσα τῷ θαύματι τούτῳ (παρά τη Δωδεκαβίβλῳ του Δοσιθέου, σελ. 447).

Απὸ το βιβλίῳ Ἀγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου Συναξαριστῆς των δώδεκα μηνῶν του ἐνιαυτοῦ. Τόμος Α'. Ἐκδόσεις Δόμος, 2005, ἐκ της διαδικτυακῆς πηγῆς Σπουδαστήριῳ Νέου Ἑλληνισμοῦ <http://www.snhell.gr>